

De Dubbelspreker

Paul van Dijk

(in et Stellingwarfs vertaeld deur Sjoukje Oosterloo)

I

Sietse Riemersma zucht naor et schaarm van zien tillefoon. Daor staot hi'j dan. Een jonge mit een dikke bos blond haor, blauwe ogen en twie grote oren. De ienigste vlogger in 'e klasse.

'Hoi allemaal, ik ben Sietse en ik loop door het park... pfffff.'

Et is al de dadde keer dat hi'j disse vlog begint.

Iedere dag maekt hi'j een video. Over zien kaemer, de hond of zien opzette voegels. Alles komt veurbi'j. Mar vandaege, vandaege wil et niet.

Zol et kommen omdat hi'j Hollaans praot? Dat et daenken dan soms krek wat minder vlogge gaot as in et Stellingwarfs? Mar ja, zien abonnees (zien klassegenoten) praoten veur et grootste pat Hollaans. As zi'j niet meer naor zien video's kieken, kan hi'j d'r liekegoed mit opholen. Hi'j waacht tot twie krassende eksters achter him votvliegen, want d'r is niks zo vervelend as storende achtergrondgeluden in een filmpien, en dan begint hi'j opni'j.

'Hoi! Sietse hier. Het is vandaag dinsdag en ik loop hier in het park. Ik vraag me net af wat ik jullie eigenlijk wil vertellen... Hen?'

Sietse knipt de ogen bi'j mekeer en kikt naor et schaarmpien van zien tillefoon.

'Dit is nuver.'

Om him henne staon een peer hiele grote, oolde bomen. Hi'j is d'r wisse van dat disse bomen d'r eerder niet stonnen. Et liekt ok as bin ze vule gruner en dikker as de ere parkbomen. En et bin d'r niet iene of twieje, maret is een hiele riegel.

Sietse lat et mobieltien in de buse glieden en zucht es goed om him henne. Wat is hier an de haand?

De bomen staon om een slingerpad henne en hi'j besluit om et pad te volgen. Mar nao een schoffien lopen is et niet hielendal meer dudelik waor as et pad henne gaot. En as Sietse gien geknister meer heurt onder zien gimpies, zucht hi'j dat et grintpad hielendal begruud is mit ontuug en een aentien veerderop zomar ophoolt.

Een onderzukende ekster vligt him schetterende veurbi'j. Et beest maekt een peer keer een rontien en komt dan niet weeromme.

Sietse dri'jt him omme en wil weerommelopen, as hi'j achter him wat heurt. D'r kommen maegiesstemmen op him of.

Hoe kan dat now? daenkt hi'j. D'r is ommes hielendal gien pad, bovendat heb ik hielendal gien maegies zien doe ik zokrek et park instruund bin. Hm. Sufferd! Dit is eers krek wat veur mien vlog!

Hi'j pakt zien tillefoon, drokt op et rooie rontien en zegt zachies:

'Ik loop hier in het park, dat eigenlijk geen park meer is. Op een pad, dat ineens ophoudt en verderop hoor ik rare stemmen. Snap jij het nog? Kom!'

De stemmen kommen de hieltied dichterbij. Sietse gaot achter een dikke stamme staon.

Ni'jsgierig kikt hi'j van achter de boom naor twie maegies die op him ofkommen. 'Een augurkekop het hi'j', zegt iene van de maegies, 'en verrotte tanen!' 'Dat meuj' niet zeggen!' zegt de aandere.

Over wie zollen ze et hebben? daenkt Sietse. Hi'j buugt wat veerder veurover. Deur et felle locht dat deur et blad van de bomen schient moet hi'j de ogen wat dichtekniepen. Hi'j zucht een maegien mit blond haor en iene mit donkerbrune krullen.

'Wat kan mi'j dat schelen,' antwoordt et maegien mit de krullen.

Sietse buugt nog wat veerder veurover zodat hi'j et nog wat beter verstaon kan. Mar as hi'j zien haand verlegt, vuult hi'j wat glibberigs. Et is koold en nattig.

'Blèch!'

Een slakke! Hi'j schrikt en mept et beest as een pingpongballe de struken in. Votdaolik beseft

hi'j dat hi'j te vule leven maekt het. Et is ok zo, want as hi'j him ommedri'jt staon de twee maegies veur him.

'Wie bin ie?' vragt et blonde maegien.

'Waoromme begloep ie oons?' vragt et ere.

Sietse dot beide hanen omhogens, as weren d'r twee cowboys die him onder schot holen.

'Sorry...ik luusterde jim praot of. Dat was onfesoenlik Ik-ik bin Sietse.'

Hi'j stikt de haand uut, en trekt him votdaolik mit dezelde gang weeromme. D'r zit netuurlik nog sliem an van de slakke.

'Oons praot?' vraogt et blonde maegien weer.

'Oonze praoteri'je, bedoelt hi'j... daenk ik,' zegt et aandere maegien, die mit et donkere haor.

'Ik bin Amyra.'

'En ik bin Mirjam,' zegt et blonde maegien. 'Ie kommen hier niet weg, wel?'

'Jaowel. Ik woon dáór, een peer huzen wiederop.'

'Een huus wiederop?' antwoordt Amyra. 'Wie nuumt zien huus now *wiederop*?'

Sietse lacht. Disse maegies doen een appat spellegien mit tael. Iene van de maegies wist naor zien mobieltien.

'En wat is dat? Een praotdeusien?' vragt Amyra.

Sietse drokt op 'e 'rec' knoppe. Zo wodt et niks mit die vlog, daenkt hi'j.

'Dit? Dit is een tillefoon. Een mobieltien,' zegt Sietse wiels hi'j de tillefoon uut drokt.

'Own!' zegt Amyra. 'Hi'j zegt twee woorden!'

'Ie moe'n d'r omme daenken! Et is geveerlik waj' doen. Echt,' zegt Mirjam zenuwachtig.

'Wi'j meugen overal mar ien woord veur bruken.'

'Van wie moet dat?' vragt Sietse.

Mar daor kun de maegies gien antwoord meer op geven, niet veer van heur of kommen rappe peerdehoeven triptrappende dichterbi'j.

Mirjam en Amyra zien mekeer verschrikt an.

'Jim moe'n hier weg!' kommedeert Mirjam. 'Now!'

Amyra zicht paniekerig om heur henne. Sietse wist naor een hoge iekeboom. Hij gefit heur een drokkertien zodat Amyra heurzels omhoge hijsen kan. Ze reddet et om d'r bi'j op te klauteren, mar as Sietse zels omhogens springt om een toeke beet te pakken, heurt hi'j achter him een peerd snoeven.

'Hela! Gien klauterderi'je!' ropt een stemme.

Sietse lat de toeke los en komt mit een plof op 'e grond daele. Een nuvere koppel ruters mit blieke gezichten, doffe ogen en fladderende maantels komt dichterbi'j.

'Naopraoters!' zegt Mirjam zaachte. 'Kiek uut wat aj'zeggen!'

'Hool jim bekkies!' Een dikke man in een zwat harnas stiegt of. Hi'j is de ienigste van et stel die gleensterogen het.

'Et laand uutglibberen? Mirjam? Ieje? En die jongknaop, wie is dat?' vragt hi'j. Hi'j wist naor Sietse.

Sietse lopt op de man of, gefit him een sliemerige slakkehaand en zegt zien naeme.

'Waor kom ie weg?' vragt de zwatte Naopraoter, wiels hi'j zien haand ofveegt an zien maantel.

'Vlochtwerd,' zegt Sietse.

De stiekelogen van de man prikken haost deur Sietse henne.

'Ik zee: waor kom ie weg?'

'En ik zee: ik kom uut Vlochtwerd. *Ik woon in Vlochtwerd! I live in Vlochtwerd.* Jow verstaon mi'j toch wel? Pffff. Hoe muuilik kan et wezen...,' zegt Sietse.

'Een Dubbelspreker!' ropt de zwatte Naopraoter. En hi'j pakt Sietse in 'e nekke beet en tilt him op zien eigen peerd. Mirjam gefit een gil as een ere Naopraoter heur optilt en bi'j him achterop zien peerd zet.

‘Naor de Mooipraoter mit jim,’ buldert de zwatte Naopraoter. De peerden draeven votdaolik vot en laoten een grote stofwolke aachter. Boven uut de boom zicht Amyra dat et zelschop de kaante opgaot van een doodstil, oold kesteel dat hoge boven de bomen uutstikt.

‘Nee, nee, dit gaot hielendal verkeerd,’ zegt ze en klimt uut de boom. Rap gaot ze deur de kni’jen en haelt wat toeken van een stienen loek of. Ze dot et loek van de geheime deurgang eupen en draeft haostig over een wenteltrappe naor beneden. Et duuster integen.

II

Star de Mooipraoter zit op een grieze troon. D'r wodt op 'e deure klopt.

'Kom d'r in!' ropt hi'j en hi'j slikt mit zien tonge over zien gele tanen. De Mooipraoter verwaacht iene van de knechten mit bolle en spek, want daor is hi'j gek op. Mar in plak van de knecht, komt de zwatte Naopraoter d'r in. Hi'j schoft et gedien veur de deure opziede en drokt een joongien en een maegien veur him uut. Een koolde wiend komt mit naor binnen.

'Deure dichte!' ropt Star, ok al braant d'r in de lege zael gien inkeld schostienvuur. 'Twie Votdraevers, heur,' begint de zwatte Naopraoter. 'Ik kwam ze bi'j de Dwasbomen integen.' Star krult zien mondhoecken.

'Wel, wel, is et Riek van de Mooipraoter niet goed genoeg meer veur jow, eh...Mirjam, is 't niet?'

Mirjam kikt eerst naor Sietse en dan de kaante van de Mooipraoter uut.

]Ze schrikt van zien koolde wolfe-ogen.

'O, n-nee Heer, et was hielendal mien bedoeling niet om et riek uut te glibberen!'

De zwatte Naopraoter schraopt zien keel en zegt:

'Disse jonge was d'r ok bi'j. Een vremd geval aj' et mi'j vraogen. En hi'j praot een ere tael. Zoks is een overtreding! Et liekt mi'j dawwe him an de Wilde...'

'Stilte!' zegt Star lelk.

De Mooipraoter kniept de ogen wat bi'j mekeer en richt him naor Sietse.

'Et is an mi'j om te beslissen wat d'r mit dit joongien en Mirjam gebeuren zal,' zegt hi'j kalm. Op de achtergrond mompelt de zwatte Naopraoter dat de Mooipraoter *vanzels, vanzels* geliek het. Star komt overaende en lopt naor Sietse. Dan pakt hi'j Sietse zien gezicht en dri'jt et naor et locht. Gieniene zegt wat. Iederiene is benauwd veur wat d'r kommen gaot. Dan lat Star him los.

'Blief van mi'j of! Ik bin gien appel diej' even bekieken! Waor bin ik hier?' vraogt Sietse lelk.

Star glimkt.

'Hej' zomar een pad zien dat d'r eerst niet was? En roesden de bomen doe aandere as eers? Hm. Dat docht ik al. Ie bin op de Verdweenweg stapt, joongien. Dit is et Riek van de Mooipraoter. Ik bin Star.'

Hi'j gef't Sietse gien haand. Zien kille ogen zien Sietse an mit een mingsel van ofgeunst en interesse.

Sietse kikt weeromme en bit op 'e lippe.

'Ie meugen bliede wezen aj' ooit nog weer thuuskommen,' gaot Star veerder.

Sietse zicht naor de grond en krigt een reer gevuul in zien maege.

'Now ie hier binnen, hej' mar iene optie: ie leveren je eigen tael in en wo'n een Naopraoter' Mirjam kikt Sietse benauwd an en nikt dan instemmend naor Star.

'En wie praot ik dan nao?' vraogt Sietse.

Star wist naor himzels.

'En aandere?' vraogt Sietse. Hi'j wil dudelikhied van de man, mar Star gnist allienig mar.

Sietse haelt diepe aosem. Him naopraoten? Wat mient die man wel niet, daenkt hi'j. 'Pisvent! Vlieg omhogens mit je domme tael en je schimmelkesteel!' vluukt hi'j. 'Ik wil naor huus!' Star fluit tussen zien tanen deur en dan begint hi'j te lachen. Zo luud dat de kaemer mitgalmt, asof d'r tien Starren mit lachen.

'Pisvent. Schimmelkesteel. Toe mar. Et is: vent of pis, schimmel of kesteel. Dat hewwe hier zo ofpraot, omreden wi'j de tael schoneholen willen, Sietse. Op wartael staot de doodstraf.' Star zegt et hiel onverschillig, as hadde hi'j krek bolle besteld bi'j de bakker.

‘D-de doodstraf?’ staemert Mirjam.

Star knipt mit de vingers.

‘Breng de Wilde Honnen binnen,’ zegt hi’j.

Iene van de Naopraoters nikt en dot de deure eupen.

Et duurt niet lange of ze heuren gerommel in de gang. Sietse en Mirjam kriegen et de hieltied benauwder as et gestommel dichterbij komt. Mar as de eerste van de Wilde Honnen de zael in komt, begint Sietse te lachen.

‘Doe normaal!’ sist Mirjam. ‘Ie lieken wel gek!’

Disse reaktie is ok niet wat Star verwaachtte.

‘Wat is d’r mit jow?’ vraagt hi’j.

Sietse wrift him in de ogen.

‘Wilde Honnen? Wilde Honnen? Et bin zeehonnen!’

Et is warkelik waar. In de grote zael glibberen tien grote grieze zeehonnen omme. Mar d’r is wat mit die beesten an de hand. As iene van de zeehonnen te dichte bij een Naopraoter komt, krigt hi’j een klap op ‘e kop. Et beest hapt wild de kaante van de Naopraoter op. Daor schrikt Sietse van. Wat hebben ze die zeehonnen vals maekt, daenkt hi’j. Op dat ogenblik gaot zien verstaand op nul en zegt hi’j wat daor hi’j votdaolik spiet van het.

‘Dat nuumt himzels een Mooipraoter, een halvegere dierebeul bin jow.’ Star gefit Sietse een koolde blik en knipt mit zien vingers. In een flits komt een Wilde Hond op Sietse of. Et beest dot zien bek eupen, en eer Sietse d’r arg in het, nemt hi’j een hap. Sietse raost et uut. Buten schrikt een ekster zo dat hi’j votvligt.

Sietse vuult een alderheiseliksten piene in zien schoolder. Hi’j hapt naor aosem, dot een stap achteruut en gript naor de wonde. D’r drupt bloed van zien vingers of.

Star gnist.

‘Ie mienen dat dit gien Wilde Honnen binnen?’ vraagt hi’j.

‘Oe jawisse! Dat is d’r een mooi woord veur, oe Mooipraoter,’ zegt Mirjam benauwd.

Sietse kikt heur lelk an. Waorom smeert ze Star zo de stroop om de mond?

De zwatte naopraoter haelt de zeehond bij Sietse weg. ‘Laot oons gaon, man,’ zegt Sietse mit trillende stemme. Hi’j veegt zien bloederige hanen of an de spiekerbroek. Dan gaot de deure eupen en komt d’r een maegien binnen. Ze het in heur kaemertien et raozen van Sietse heurd.

‘Wat is dit hier? Heit! Laot ze gaon! Waoromme dot heit dit?’ vraagt ze.

‘Et bin Votdraevers,’ zegt Star, ‘en d’r wodt dubbelptraot. Dan zit d’r mar ien ding op: ik laot ze deur de Wilde Honnen opvreten.’

‘Own!’ zegt et maegien en ze slat de hand veur heur mond.

Mirjam en Sietse herkennen heur. Star glimkt.

‘Geef je even daele, Amyra. Toe, eet mar wat. Hier, een droeve.’

‘Ik smeeek jow, heit! Doe et niet! Et bin nog mar kiender!’

Star gaot wat rechterop zitten.

‘Dat emosionele hej’ van je mem. Ie kennen die kiender gieniens. Warkelikwaar, en ie moe’n mien opvolgster wodden. Now vot dan mar, in de onderoordse karkers mit die kiender. Zet de Wilde Honnen mar veur de deure henne. Morgen bedaenk ik wel wa’k mit ze doen gao.’

Mirjam en Sietse wo’n mitneumen deur de Naopraoters. As Amyra mitlopen wil wodt ze tegenholen deur de zwatte Naopraoter.

‘Laot me los!’ ropt ze. ‘Heit! Zeg dat hi’j me loslaoten moet!’

Mar de Zwatte Naopraoter hoolt heur stevig vaaste. Pas as ze in zien hand bit, kan ze heur loswrikken.

Star lacht as Amyra de kaemer uundraeft. Amyra kan wel van heur heit spi’jen. Ze moet een plan bedaenken om Mirjam en Sietse uut de karkers te redden en ze weeromme te brengen naor de Dwasbomen. Al prakkeserende draeft ze deur de gangen van et kesteel, de hieltied een verdieping leger en leger, naor de dampige onderoordse karkers. Op zuuk naor heur twie

ni'je vrunden.

III

Mirjam en Sietse gaon hieltied meer trappen naor beneden. De treden bin poermin, een peer keer stroffelt Sietse omreden d'r stienen uutstikken. Een koolde tochtstroom komt heur integen. Hi'j wrift mit de hanen over zien arms. Iene van de Naopraoters gefit him een drokker.

'Deurlopen!'

Alle kleur is van de muren. Et zal gien verrassing wezen dat dit et plak is waor de vi'janen van de Mooipraoter opsleuten wodden. Iene van de manluden dot een zwaore hoolten deure eupen en eer ze d'r arg in hebben staon Mirjam en Sietse binnen in een kleine cel. Et kaemertien is stoffig en het mar ien rutien daor een spinne krek een web veur maekt het. De deure slat rammelende dichte en een sleutel wodt ommedri'jd in et slot. Mirjam en Sietse bliieven in et schiemerduuster achter. D'r ligt een klieid op 'e grond en hier en daor ligt wat stro. In een hoeke staot een bakkien mit waeter. Een hottien zitten ze stille tegenover mekaander. Dan heuren ze achter de deure een Wilde Hond blaffen en een aandere jankt weeromme.

'Ik geleuf dawwe echt in de perblemen zitten,' zegt Mirjam.

Sietse pakt zien tillefoon uut de buse en drokt op et plaetien mit een zaklaampe. Hi'j schient mit de zaklaampe naor buten.

'Wat doeje?'' vraogt Mirjam.

'Misschien zuukt Amyra oons wel,' zegt Sietse. 'Lichtkaans zicht ze now waor awwe zitten.' Staorigan wodt et laeter en laeter. Achter et kleine rutien kropt et duuster naor onderen. Mirjam pakt een klieid van de grond en slaot et om heur henne. Ze zegt al een poze niks meer en as Sietse wat zegt, kikt ze him mit een vremde uitdrokking in heur ogen an. Waor zit ze mit heur gedaachten?

Dan gefit Sietse et ok op. Hi'j dot zien tillefoon in 'e buse en gaot tegen de mure an zitten. Hi'j is mu, achter de deure glibberen de Wilde Honnen henneweer. Now pas vuult hi'j dat de wonde in zien schoolder begint te bieten.

'Psssst!' klinkt et inienen.

Et psssst-geluud komt bi'j et kleine rutien weg. Tegen de tralies tikt een haand.

'Zitten jim hiere?' vragt een maegiesstemme.

'Amyra!' zegt Sietse en hi'j komt overaende.

'Mooi da'k jim vunnen hebbe. Ik bin alle cellen al bi'j langes west. Gelokkig ken ik wat meensken in disse karkers. Ik hael hier wel vaeker luden uut.'

Sietse kan heur gezicht now ok zien.

'Daj' dat durven,' zegt hi'j bewonderend.

Amyra glimkt.

'En mien heit het niks in 'e gaten.'

Mirjam komt d'r ok bi'j staon, mar ze het nog niks tegen Amyra zegt.

'Ik zal es kieken of ik de sleutel van jim cel uut de kluus kriegen kan, dan kan ik jim deure zo los doen, zegt Amyra. 'Mar die Wilde Honnen krieg ik d'r niet weg.'

En dan vligt d'r een idee deur Sietse zien heufd. 'Gao ie mar op zuke naor de sleutel, wi'j bedaenken wel wat veur de Wilde Honnen.'

Al gauw vint hi'j op Youtube wat hi'j neudig het: een filmpien mit een iesbeer. Hi'j lopt rap naor de deure en hoolt de tillefoon d'r zo dichte meugelik tegenan.

Les 4

‘Wat doe?’ sist Mirjam.

Sietse hooft de wiesvinger tegen zien mond en speelt et filmpien of. Et alderheiselikste brullen van een lelke iesbeer is in de hiele cel te heuren. An de ere kaante van de deure raeken de zeehonnen in paniek.

‘Schiet op, Amyra!’ ropt Sietse.

Daor is Amyra. Mit de sleutel!

Amyra draeft naor de buterdeure toe en dot de deure eupen.

‘Kom mar!’ zegt ze tegen de Wilde Honnen en ze klakt mit heur tonge. Onderwiels dri’jt Sietse et filmpien mit de iesbeer nog es of. Wild, half tegen mekeer an stuiterende en stompande, glieden de zeehonnen naor buten. As de laeste d’r uut komt, stapt Amyra rap de gang in, dot de deure naor buten dichte en draeft naor de gevangenis van Mirjam en Sietse. De sleutel het ze al.

Ze dot de deure van de cel eupen mit de sleutel.

‘Hoj!’ zegt Sietse bliede, as de deure eupenzwaait.

‘We moe’n opschieten,’ zegt Amyra. ‘Die zeehonnen maeken een boel kebaol.’

Op dat ogenblik gebeurt d’r wat vremds. Zonder wat te zeggen gaot Mirjam zomar vot. Ze draeft de gang deur, de hoeke om, de donkere trappen op.

‘Waacht! Waacht now!’ ropt Sietse heur aachternao.

Veraldereerd kikt hi’j Amyra an.

‘Wat dot ze now?’ vragt hi’j.

‘Ze gaot de verkeerde kaante op,’ zegt Amyra mit grote ogen.

Dan heuren ze iene mit hiele zwaore stappen de trappen ofkommen.

IV

Et blift even hiel stille. Dan galmt de kraekerige stem van Star de Mooipraoter uut et trappegat.

‘Ik zuuk een maegien!’ raost hi’j. Aegien, *aegien* weerkaetst et deur de kaele gang.

Zwiegende luusteren ze naor de voetstappen die leger en leger kommen.

‘Een maegien dat et kasteel zo goed kent, dat ze zels de geheime gang naor de Dwasbomen vienen kan!’

An, an, an galmt de gang.

‘Een maegien dat zomar de sleutels pakt. Kotzegd, iene die hier in et kasteel geboren is. Iene die et andust heur eigen bloedeigen heit te besodemieten.’

Star komt veur et locht. D’r daanst vuur in zien ogen en zien wangen bin rood van lilkens.

Amyra heur gezichte trekt wit weg en ze kikt him an.

Dan zicht Sietse wie d’r achter Star staot.

‘Tsjonge,’ zet hi’j en wist naor de trappen. ‘Ze het oons verraoden.’

Et is Mirjam. Ze kikt naor de grond en lopt as een marionet achter Star an.

‘Ik kon d’r mar niet achter kommen wie mi’j now hieltied te vlogge of was. Ik begreep mar niet hoe al die gevangenen de oflopen jaoren de hieltied ontsnappen konnten. Daoromme had ik een Vangmaegien neudig. Iene die me naor de daoder leiden zol. Daankjewel veur je hulpe, Mirjam.’

Mirjam kikt op. Ze het rooie ogen en schuddet verdrietelik mit heur heufd.

‘Et hulp vanzels da’k daor wiederop Mirjam heur mem in een cel zetten hebbe,’ zegt Star.

Amyra staot zo stille as was ze deur heur heit al in de boeien sleugen. Star staot now onder an

de trappen. Tien Naopraoters kommen driegende naost him staon.
Hi'j het Mirjam onder drok zet deur heur mem op te sluten, daenkt Sietse.
Wat is die vent een moonster. Een allemachtigen idioot, groot moonster!
En hi'j vuult dat et begint te stormen in zien boek. Een storm die henneweer slingert van zien boek naor de bost, en d'r op et laest uutvlugt deur de mond.
'Vlogge!' ropt hi'j. Hi'j pakt Amyra bi'j de haand beet en ze vlochten naor de deure die naor buten gaot.
Amyra dot de deure eupen en drokt Sietse en heurzels zo rap as een aep tegen de mure an. De Wilde Honnen glieden bi'j heur langes de gang in, op Star en de Naopraoters of.
'Hu hu! Vot ieje!' jammert Star as d'r een grote zeehond op him of komt.
Een peer Naopraoters brullen et uut as ze beten wodden. De Wilde Honnen laoten heur d'r niet langes. Onderwiels berikken Sietse en Amyra de deure en stappen de kesteeltunen in. De metershoge muren van et kesteel lieken nog driegender as veurhenne.
Thuus is now wel hiel wied vot, daenkt Sietse.

V

Et is krek as gaot d'r weer een lochien an in Amyra heur heufd as ze buten binnen. Ze veegt de traonen vot en kikt om heur henne. Eerst naor Sietse, dan naor de steile muren, en dan naor de deure.

'We moeten naor et geheime loek. Die leidet naor de Verdweenweg in de bos,' zegt ze. 'Hier henne!'

Mit een boonzend hatte draeven ze mit heur beidend de kesteeltuun in.

Amyra blift staon bi'j een grote struke en drokt de toeken wat an 'e kaante.

Een zwaor stienen loek komt te veurschien. Tegere hijsen ze et loek eupen.

'Hoe diepe is dit wel niet?' vragt Sietse.

'Disse tunnel lopt recht onder et kasteel deur. Ik heb him vunnen doe we een keer votkroepertien speulden. Alle kiender in et kesteel kennen disse gang. Mirjam en ik speulen hier vaeke...'

Amyra zicht even naor et kesteel, mar ze kan Mirjam now niet mitnemen.

'Kom.'

Ze gaon een zwat trappien of. In de gang hangt een mufte locht en et is d'r doodstille. Amyra heur haand trekt Sietse mit, de lange brokkelige gang deur, et pikkeduuster in. Now en dan moe'n ze et spinrag uut de ogen vegen en om niet te stroffelen moe'n ze de voeten hoge optrekken. Nao een schoffien gaon ze over een wenteltrappe naor boven.

Amyra dot een loek eupen en loert d'r veurzichies boven uut. Ze waacht even. Van Star en de Naopraoters is gien spoor te bekennen. Dan drokken ze et stienen loek hielendal omhogens en stappen ze et keldergat uut. Mit een dreun vaalt et loek achter heur dichte.

'Weej' nog waor aj' weg kwammen?' vragt Amyra.

'Ja,' zegt Sietse. 'Et pad moet hier argens wezen.'

Sietse moet even zuken, mar achter een braandnettelstruke komt et pad veur 't locht. Ze draeven et pad of, krek zo lange tot de Dwasbomen veraanderen in de parkbomen die Sietse zo goed kent.

'Welkom in de Stellingwarven,' zegt Sietse poestende. 'Laand van de dubbelsprekers.'

Amyra glundert.

'Ie kun hier zo lange blieven aj' mar willen,' zegt Sietse. Midden in et park gaon ze op een baankien zitten. Et is een waarme aovend mit een gooldachtige locht. Kotbi'j schettert een ekster.

'Is hier ok een... baos... krek zo as mien heit?'

'Nee, wi'j bepaolen hier zels wat veur tael awwe praoten.'

Amyra nikt en steert even veur heur uut.

‘Zol heit slim lelk op me wezen?’ vragt ze.

‘Ik daenk et wel. Mar hi’j zol lelk op himzels wezen moeten,’ zegt Siete en hi’j glimkt naor heur.

Amyra glimlacht ok.

‘Morgen gaon we weeromme. Eer jim heit, eer dat hi’j...now ja, en dan maeken we van alle naopraoters, dubbelsprekers!’ zegt Sietse.

Et is stille naost him. Amyra het de ogen even dichtedaon en ligt mit et heufd tegen zien schoolder.

Mem zal wel reer opzien as hi’j zegt dat hi’j een uutvanhuzer mitneumen het, daenkt Sietse.

Hi’j zal eerst ok wel naor de dokter moeten om zien wonde verbienen te laoten.

Morgen gaon ze weeromme, mar vandaege niet meer. Eerst het hi’j wat aanders in zien heufd.

Hi’j pakt zien mobieltien uut de buse en veegt naor de kamera. Hi’j wiefelt even, drokt dan op et rooie lochien en begint zien vlog:

‘Hoj allemaole. Sietse hier en dit is Amyra. Disse vlog is in et Stellingwarfs. Hoe dat komt?

Deur wat ik vandaege beleefd heb. Ik raekte van et pad of en kwam in et laand van een

Mooipraoter, die mi’j opsluten wol, omda’k gien Naopraoter bin. Hi’j wol mi’j opvreten

laoten omreden ik wat moois, wat speciaols, wat biezunders hebbe: mien eigen tael...’ Hi’j stopt even en glimkt.

‘En die eigen tael laot ik me niet deur een aander ofpakken.’